

VENEZIA, CITTÀ DELL'ANIMA VELENCE, A LÉLEK VÁROSA

Parlando dei miei lunghi e, grazie a Dio, regolari soggiorni a Venezia mi sento chiedere spesso "Che cosa hai fatto tutto quel tempo a Venezia?".

Inizialmente non capivo neanche la domanda, tanto mi sembrava insignificante. Che cosa vuol dire "quanto tempo"? Un paio di settimane o di mesi sono davvero pochi perché si possa iniziare a conoscere nel profondo questa misteriosa, sorprendente, impareggiabile città.

"Sono esistito, ho vissuto, mi sono riempito di bellezza e di armonia", provo a spiegare in modo approssimativo ai curiosi. E triste-mente constato: non hanno la minima idea di quello di cui sto parlando. Passeggiando sulla Riva degli Schiavoni alla ricerca delle luci del primo e del tardo mattino incontro quotidianamente la folla dei turisti che si riversa dalle barche: accalandosi, calpestandosi a vicenda, provano a visitare la città, il miracolo di un tempo che fu, che vive da un millennio e mezzo, si evolve e si rinnova. Poveri turisti! E' questa la Venezia che si accingono a vedere e ad assorbire, nel giro di qualche ora, perché le barche che tornano sulla terraferma li separino poi, forse per sempre, dalla città della laguna... A Venezia non è più possibile penetrare il mistero delle signore dei tempi antichi. Per questo anche un'intera vita sarebbe insufficiente, figuriamoci qualche giorno, una o due settimane. Se è necessario viverci per carpirne i segreti, per cogliere l'eterno, sorprendente mutare delle sue luci, il che, come il più pomposo spettacolo teatrale, è sempre affascinante e commovente e mai uguale a se stesso.

È possibile saziarsi delle albe e delle notti a Venezia? Dell'in-cantevole ricchezza di luci nel corso di un intero anno ci si può forse stancare? Dove potrebbero sentirsi più vicini fra loro la terra, il mare e il cielo?

L'incontro del materiale e del trascendente probabilmente non

Hosszú és – hála Istennek, rendszeres – velencei tartózkodásaimról visszatérve többször megkapom: „És mit csináltál annyi ideig Velencében?”

Kezdetben nem is értemet a kérdést, annyira értelmetlennek tűnt a számomra. Hiszen: mit jelent az „annyi idő”? Egy-két hét, hónap vajmi kevés ahhoz hogy elkezdhesük kicsit mélyebben megismerni ezt a titokzatos, csodálatos, páratlan várost! És végépp nem találok értelmét a visszatérő „és mit csináltál ott?” kíváncsiságnak.

Léteztem, éltem, töltekeztem – szépséggel, harmóniával – próbálkozom legalább megközelítően pontos választ adni az érdeklődőknek – ám szomorúan látom: fogalmuk sincs, miről beszélnek. A Riva degli Schiavonin sétálva, reggeli, délelőtti fényeket keresve naponta találkozom a kikötő hajókból kiözönlő turistatömeggel: tülekedve, egymást letaposva próbálják megismerni a Várost, az egyszerű csodát – mely másfélszer éve él, fejlődik, öri meg és szüli újjá magát. Szegény turisták! Ezt a Velencét próbálják megismerni, magukba szívni – néhány óra alatt, hogy azután a „terra ferma”-ra visszainduló hajók talán örökre elszakítsák őket a Lagúnák Városától... Velencét, akár a régi korok titokzatos asszonyait, kiismerni nem lehet. Erre egy élet is kevés volna – néhány óra, néhány nap, egy-két hét pedig... Igen, élni kell ott, hogy titkait megpróbálhassuk kilesni, hogy megfigyelhesük a fények csodálatos örök változását, mely, mint a legpompásabb színjáték, mindig elbűvölő és megrendítő, s amely soha nem ismétli magát.

Lehet-e betelni a hajnalokkal, a napfelkeltekkel, az éjszakkal Velencében? Az évszázok fényének lenyűgöző gazdagsága megunható-e? Hol érezhető közelebb egymáshoz a föld, a tenger és az ég? A materiális és a transzcensz találkozása